

Nech vám je teda známe, mužovia bratia, že skrze toho sa vám zvestuje odpustenie hriechov,

... v ňom sa ospravedlňuje každý, kto verí.

Skutky 13:38-39

Veľkosť Pána Ježiša Krista je v tom, že žiaden človek, vodca, ani kňaz nie je ustanovený na to, aby sme prostredníctvom neho mohli získať odpustenie hriechov. Je to vždy len a len Kristus, ktorý celé dielo spasenia vykonal od začiatku do konca.

Prečo existuje toľko náboženstiev?

Mnohokrát som si kládol otázku, prečo je na svete tak veľa náboženstiev. Hoci mnohé cirkvi či náboženstvá berú Písmo ako základ svojej viery, nie vždy prijímajú to, čo Boh hovorí. Síce tvrdia, že to je Božie slovo, ktorému veria, ale veria aj jeho obsahu, tomu, čo Boh hovorí, čo nám oznamuje vo svojom slove? Niektoré majú napríklad problém pripustiť reálnu existenciu pekla ako miesta večného utrpenia a zatratenia. Pritom sú v Biblii úplne jasné verše, ktoré o ňom rozprávajú, no ľudia to popierajú. Chcú vidieť Boha ako výlučne dobrého a hovoria, že Boh je láska, a tak nechcú vidieť jeho všetky atribúty. Boh je aj spravodlivý a Boh je aj prísny. A je to Boh, ktorý aj trestá. Myslíme si, že ľudia teraz už nebudú potrestaní?

Pozrime sa späťne, čo Boh vykonal, keď odsúdil celý svet potopou. Koľko ľudí sa zachránilo? Osem. A koľko ich bolo vtedy na zemi? Veľa. Ťažko to teraz nejako zrátať, ale celý svet zahynul a iba osem ľudí sa zachránilo, lebo Noach uveril Bohu. Boh potrestal Sodomu a Gomoru. Koľkí z toho mesta odišli? Nakoniec zostali iba traja, ktorí boli zachránení.

Keď ľuďom hovoríme o Božej prísnosti, nechcú veriť tomu, že Boh je prísny a je aj sudca a že je pripravené miesto večného utrpenia – peklo. Miesto, kde je oheň, ktorý nikdy nehasne. Najviac o pekle hovoril sám Pán Ježiš. O mieste, kde sa budú ľudia dešiť, kde je večné zúfalstvo, a to všetko preto, že tu je ľudský hriech.

Takto si ľudia všelijako prispôsobujú a účelovo vyberajú verše z Biblie a potom vznikajú rôzne nové učenia a náboženstvá. Je to preto, že nečítajú do hĺbky Božie slovo, ale k svojej myšlienke či názoru si nájdu verše vytrhnuté z kontextu na podporu svojej prevrátenosti.

Príklad nového učenia

V nasledujúcom príklade si povieme, ako to môže fungovať. Keď bol Pán Ježiš na púšti a štyridsať dní sa postil, prišiel k nemu diabol a pokúšal ho. Medzi iným odpovedal Ježiš diablu aj takto (Lukáš 4:8): „A Ježiš odpovedal a riekol mu: Id' za mnou, satane, lebo je napísané: Hospodinovi, svojmu Bohu, sa budeš klaňať a jemu samému budeš svätoslúžiť.“ Pán Ježiš hovorí diablu Id' za mnou satane, teda sa ho snaží odohnať, lebo ho navádza na zlé. V Matúšovi 16:23 sa píše: „Ale on sa obrátil (Ježiš) a povedal Petrovi: Idi za mnou, satane; pohoršením si mi, lebo nemyslíš na Božie veci, ale na ľudské.“ Čo teraz s týmito dvoma veršami? Keby som nemal nič iné iba tieto dva verše, môžem povedať o Petrovi, že má niečo spoločné s diablom? Pán Ježiš nazýva diabla satanom a rovnako nazýva satanom aj Petra. Mohol by som teraz vytvoriť nové učenie? Veď sa to píše v Biblii. Vidíme, že keď vytrhneme iba dva verše z kontextu a začneme tieto verše považovať za základ svojich úvah, nejde už o Božie učenie, o učenie Ježiša Krista, ale ide o prevrátené učenie človeka. Musíme uvažovať v intenciách, že jeden verš nič neznamená, ale je nutné poznať Božie slovo do hĺbky. Peter nemá nič spoločné s diablom, bol iba človek rovnako ako my. Mal svoje slabosti a Pán Ježiš ho napomínal, pretože myslel na ľudské, telesné veci.

Nie je dôvod spájať Petra s takýmto učením, rovnako ako s učením o tom, že Peter bol určený za skalu, na ktorej bola vybudovaná cirkev Kristova. Katolícka cirkev o ňom hovorí, že on, Peter, bol prvý pápež a podopiera to veršom z Matúša 16:18: „A ja ti tiež hovorím, že si ty Peter, Skala, a na tej skale zbudujem svoju cirkev, a nepremôžu jej ani brány ríše smrti.“ (Pozri Katechizmus katolíckej cirkvi, body: 552-553, 880-884.) Mohla by to byť pravda? Boží Syn od večnosti prišiel na tento svet, ponížil sa, vzdal sa svojej slávy, a to preto, aby založil svoju cirkev na človeku? Je to vôbec možné? Keď už dávno predtým v Žalme 53:3-4 zaznelo: „Boh pozorujúc hľadel z nebies na synov človeka, aby videl, či je niekto rozumný medzi nimi, hľadajúci Boha. Všetci dovedna sa obrátili späť; skazení sú; nie je toho, kto by robil dobré, nie je ani jedného.“ To je Božia výpoveď. Pán Ježiš povedal: „Ja a Otec sme jedno“ (Ján 10:30). Filipa napomínal, keď chcel, aby mu ukázal otca: „... taký dlhý čas som s vami a nepoznal si ma Filipe?“ (Ján 14:8-9). On a Otec sú jedno. Výpoveď v žalme je identická, či je od Boha Otca, či od Pána Ježiša: „Niet ani jedného“, teda žiaden človek nie je dobrý na tomto svete. O akej skale to potom Pán Ježiš hovorí?

Božie výroky ústami prorokov

Keď sa Pán Ježiš pýta učeníkov, čo si myslia o ňom, kto je, tak bol to Peter, ktorý bez váhania prvý povedal: „Ty si Kristus, Syn živého Boha!“ (Matúš 16:16). Teda on, Kristus, je ten Pomazaný, ten, ktorý bol zaslúbený ústami prorokov. Pán Ježiš odpovedal Petrovi, že má pravdu a že to nemá (Peter) sám od seba alebo od nejakého človeka, ale že mu to zjavil Otec, ktorý je v nebesiach (Matúš 16:17). Teda skalou je to, čo Peter nemá sám zo seba a je ňou: Kristus, Syn živého Boha. To je skala. Odkiaľ ale brať túto istotu, že je tomu tak, že skalou je Kristus?

Pozrime sa teraz na proroctvá. „Preto takto hovorí Pán Hospodin: Hľa, zakladám na Sione kameň, skúsený kameň, uholný, drahý, základ, pevne založený; kto verí naň, nebude náhliť.“ (Izaiáš 28:16). „Kameň, ktorý zavrhl staviteľia, stal sa hlavou uhla. Od Hospodina sa to stalo a je to divné v našich očiach.“ (Žalm 118:22-23). Takže vidíme, že je prorokované, že bude nejaký kameň, nejaký pevný základ nepohybný, a dokonca, že máme naň veriť. Ozrejmujeme nám to aj Pán Ježiš, keď sa odvoláva na slová Žalmu 118. Vtedy, keď vysvetľoval podobnosť o prenajatí vinice (Matúš 21:33-46), o tom, ako vinári nechceli dať ovocie hospodárovým sluhom a potom ani jeho synovi a nakoniec ho zabili.

Pán Ježiš vtedy farizejom a zákonníkom naznačuje, čo urobí hospodár, a aj oni sami sa dovtípili, že tým vinárom vinicu zoberie a prenajme ju iným. Ježiš pripomína tieto slová, ktoré oni veľmi dobre poznali, pretože boli zákonníci a zákon a písma poznali. „Ježiš im povedal: Či ste nikdy nečítali v písmach: Kameň, ktorý zavrhl staviteľia, práve ten sa stal uholnou hlavou. Od Hospodina sa to stalo a je to divné v našich očiach?“ (Matúš 21:42). Títo židia sa v týchto slovách spoznali: „A keď počuli najvyšší kňazi a farizeovia tie jeho podobenstvá, poznali, že hovoril o nich“ (Matúš 21:45). A znovu ho chceli zabiť. Tým však usvedčili sami seba, že

neprijímajú Pána Ježiša ako toho Pomazaného, toho Krista, ktorý bol zaslúbený. Znižovali jeho veľkosť a nechceli prijať, že prišiel od Boha. Oveľa radšej mali svoje tradície, na ktoré vždy Pán Ježiš upozorňoval, že konajú iba podľa podania svojich otcov a zanedbávajú milosrdenstvo a súd. Toto vidíme robiť ľudí aj v dnešnom svete, keď sa pozrieme okolo seba. Tak strašne je pokrivené právo. Človek je pre peniaze schopný urobiť úplne všetko, no tým najväčším hriechom je znižovanie veľkosti Pána Ježiša Krista. On je tou skalou, na ňom je všetko založené – a toto učenie prijal aj apoštol Peter.

Učenie apoštolov

Nie on (Peter) je základom cirkvi, ale Pán Ježiš. V skutkoch apoštolských, v štvrtej kapitole, Peter v kázni opäť pripomína, keď hovorí o Pánovi Ježišovi: „To je ten kameň, opovrhnutý vami staviteľmi, ktorý sa stal hlavou uhla.“ (Skutky 4:11). Tí stavitelia, to sú Židia, ktorí mali veľké poznanie, lebo im boli zverené výroky Božie (Rímskym 3:2).

Aj dnes je vo svete veľké poznanie, veď sa evanjelium hlása všade, po celom svete a rovnako sa i dnes opovrhne Pánom Ježišom, lebo ľudia si neuvedomujú jeho veľkosť a spoliehajú sa sami na seba. Peter ďalej hovorí: „A nieto v inom nikom spasenia, lebo ani nieto iného mena pod nebom, ktoré by bolo bývalo dané niekomu medzi ľuďmi, v ktorom by sme mali byť spasení.“ (Skutky 4:12). Je iba jedno jediné meno pod nebom, a to meno Pána Ježiša Krista, v ktorom sme spasení. Rovnako, ako to vedel Peter, vedel to aj apoštol Pavol. V liste Galatským píše: „Ale vám oznamujem, bratia, že evanjelium, ktoré som ja zvestoval, nie je podľa človeka; lebo som ho ani ja neprijal od človeka, ani ma nemu nenaučil človek, ale som ho dostal skrze zjavenie Ježiša Krista.“ (Gal 1:11-12). Pavol, keď sa obrátil, nešiel sa radiť do Jeruzalema s apoštolmi, ale hneď smelo hlásal Božie slovo (Galatským 1:17). To isté evanjelium medzi pohanmi ako Peter medzi Židmi. Až po štrnástich rokoch Pavol apoštolom v Jeruzaleme predstavil evanjelium, ktoré hlásal pohanom, na odobrenie toho, či to nerobil nadarmo a či je jeho učenie rovnaké ako aj ich (Galatským 2:1-2). Ten dôvod, prečo bolo rovnaké, je uvedený v Galatským 2:8: „... lebo ten, ktorý pôsobil Petrom čo do apoštolstva medzi obriezku, pôsobil aj mnou čo do pohanov.“ Hoci každý z nich pôsobil úplne inde (Peter medzi Židmi, Pavol medzi

pohanmi), ten, kto pôsobil v nich, bol Ježiš Kristus. Preto mali rovnaké učenie. To isté platí aj dnes – máme rovnaké učenie, ale iba vďaka Ježišovi, pretože vidíme jeho veľkosť. On pôsobí v nás tak isto, ako pôsobil v Petrovi a Pavlovi.

Nádej v Kristovi

Aj my sme slabí, tak ako bol aj Peter slabý, takže ho dokonca musel Pavol napomenúť, lebo bol zavedený pokrytectvom (Galatským 2:11-13). Veď aj on bol iba človek, teda omylný a my sa nikdy nemôžeme na žiadneho človeka upnúť. Prorok Jeremiáš hovorí: „Takto hovorí Hospodin: Zlorečený muž, ktorý sa nadeje na človeka a kladie telo za svoje rameno, a jeho srdce odstupuje od Hospodina!“ (Jeremiáš 17:5). Sú to veľmi jasné Božie slová, že nikdy nemôžeme mať nádej v človekovi, lebo človek je slabý a omylný. Boh je neomylný a pevný, pevný vo svojom slove. Jeremiáš ďalej hovorí (17:7): „Požehnaný muž, ktorý sa nadeje na Hospodina a ktorého nádejou je Hospodin!“ Vždy to bol Boh, na ktorého sa mal človek zamerať, Boh, ktorý nám pripravil spasenie. Nie človek. Odpustenie hriechov nie je skrze človeka, ani nám ho žiaden človek nedokáže vydobyť tak, ako nám ho vydobyl Ježiš Kristus. Ľudia robia veľkú chybu, že sa spoliehajú na človeka. Študujú katechizmus, študujú „Strážnu vežu“ či iné tomu podobné brožúry, ale neotvorili si Božie slovo. To je najväčšia tragédia – spoliehať sa na druhého človeka a očakávať od neho vysvetlenie – a to všetko preto, že nečítajú Božie slovo. Chodia síce do kostola, ale prikázania prestupujú v každom bode.

Neobstoí ani námietka človeka, že nikoho nezabil. Pán Ježiš hovorí, že to nie je pravda. On dal na jednu úroveň vraždu a hnevania sa na svojho brata či blížneho (Matúš 5:21-22). Niet na svete človeka, ktorý by sa niekedy na niekoho nehneval. Z toho vyplýva, že neexistuje ľahký a ťažký (alebo smrteľný) hriech, ale je len hriech, nech je hocikaký, a platí, že keď niekto prestúpi prikázanie v jednom bode, akoby ich všetky prestúpil (Jakub 2:10). A čo mu za to hrozí? Odplatou za hriech je smrť (Rímskym 6:23). A čo je to za smrť? To je to večné zatratenie, o ktorom sa hovorilo na začiatku: večné utrpenie, oheň, ktorý neuhasína, miesto večného hnusu. Kto z nás by tam chcel ísť? Nikto. Keby neprišiel Pán Ježiš na tento svet, všetci by sme tam skončili, každý jeden z nás ľudí. Žili a konali by sme podľa seba a naďalej znížovali Božie

výroky a vyvyšovali človeka a ľudské zásluhy. Ale dnes ďakujeme Pánu Ježišovi, že nás prišiel zachrániť a za nás zomieral. Je to hriech, ktorý ľudí oddeľuje od Boha, a práve nato prišiel Pán Ježiš, aby zobral tieto hriechy na seba, lebo nám hrozil trest. On nechcel, aby sme zahynuli, aby sme skončili v tom hroznom utrpení. Apoštol Peter píše o Pánovi Ježišovi: „... ktorý sám vyniesol naše hriechy na svojom tele na drevo, aby sme odumreli hriechom a žili spravodlivosti, ktorého sinavicami ste uzdravení.“ (1. Petrov 2:24). Sinavice sú modriny, čiže sme uzdravení jeho ranami. Boží Syn musel zomrieť, aby sme my mohli žiť.

Cesta pre hriešnikov

Preto nás volá k obráteniu, lebo v ňom je cesta pre hriešnikov. Padnúť na kolená, činiť pokánie a ľutovať to, že sme sa odvrátili od Boha. V Rímskym 3:23 sa píše: „Lebo nieto rozdielu, lebo všetci zhrešili a postrádajú slávy Božej.“ Po Adamovi dedíme vinu a hriešnu prirodzenosť (Rímskym 5). My všetci sme odvrátení od Boha a je to v nás, že hrešíme. Je to ľudská, prirodzená vlastnosť zdedená od Adama a Evy a môže ju zmyť iba odpustenie skrze vieru v Pána Ježiša Krista, skrze vieru v jeho umučenie a preliatu krv. Ak Bohu vyznáme, že sme priestupníkmi, že sme plní nepravostí, ak uznáme, že si zaslúžime trest za to všetko, čo sme v živote porobili, za to, akí sme, Pán Ježiš je milosrdný a odpustí nám. Ľudia žijú vo falošnej nádeji, že majú odpustenie skrze konanie dobrých skutkov, no Boh sa k nim nepriznáva, ich skutky prirovnáva k ohyzdnému rúchu (Izaiáš 64:6). Preto sa vždy musíme obracať iba na nášho Spasiteľa Pána Ježiša.

Ježiš Kristus ten istý včera i dnes i naveky

Kráľ Dávid napísal vo svojom žalme: „Žije Hospodin, a nech je požehnaná moja skala, nech je vyvýšený Boh môjho spasenia!“ (Žalm 18:47). Aj on mal tú istú skalú spasenia, rovnakú, akú máme mať my. Je mnoho ďalších veršov v Biblii, ktoré hovoria o tom, kto je tou skalou, o tom, že to nie je žiaden človek. Žalm 62:8: „Na Bohu je založená moja spása, a od neho je moja

sláva; skala mojej sily, moje útočisko je v Bohu.“ Nech chodíme po tomto svete, nech rozprávame evanjelium, no nie je to z človeka, vždy to bude z Pána Ježiša a my musíme mať otvorené srdce pre jeho hlas, musíme poznávať Božie slovo a to, čo nám on v ňom hovorí. Potom môžeme chodiť v tom pravom učení a hovoriť, že sme v jednom duchu tak, ako boli aj učeníci v Efeze, keď im Pavol píše (Efezským 2:20-21): „vybudovaní na základe apoštolov a prorokov, kde je uholným kameňom sám Ježiš Kristus, v ktorom každé stavanie prístojne dovedna pojené rastie v svätý chrám v Pánovi.“

Musíme (potrebujeme) byť vybudovaní nie na človekovi, ale na Božom slove, teda na prorokoch a na apoštoloch. Toto učenie nám zanechali apoštoli tak, ako učil Peter o skale spasenia, ako učil Pavol, ako hovoril Dávid. To sú proroctvá, ktorými máme byť upevnení na tej skale, o ktorej sa v nich hovorí. Pán Ježiš povedal jedno podobenstvo o múdrom človeku, ktorý svoj dom vystaval na skale a keď potom prišla búrka a zadul vietor, jeho dom obstál (Matúš 7:24). Ten človek je múdry, ktorý buduje na Kristovom slove. Ale keď si život vybudujeme na piesku, na človekovi, na chybnom a prevrátenom učení, tak príde vietor a zborí nám to, čo sme stavali. Hľadme vždy na Krista. On je tým prostredníkom, ktorý sa posadil po pravici Otca (Židom 8:1-2): „Ale hlavné pri tom, o čom je slovo, je to, že máme takého veľkňaza, ktorý sa posadil po pravici trónu Veličenstva v nebesiach, svätoslužobník svätyne a pravého stánu, ktorý postavil Hospodin a nie človek.“

Pán Ježiš je víťaz, zvíťazil nad smrťou. Smrť ho nemohla držať, pretože nemala proti nemu nič, nespravil žiaden hriech. Ale proti nám by smrť mala, keby už skorej nebol prišiel Pán Ježiš. Nás by tam vo večnom utrpení určite držala na večné veky. Pán Ježiš ale prišiel skôr a jemu za to patrí večná chvála. Udržiava nás vo svojej milosti, dáva nám každodenný pokrm (Ján 6:58). Nie telesný, ale duchovný. Sýťme sa teda Božím slovom a volajme Pána Ježiša vždy na pomoc. On nás prevedie, On nás zachová vo viere, lebo v tom je istota spasenia, že nás zachová bezúhonných až do dňa Kristovho (1. Korinským 1:8).

